

Munka

Állok az ablakban, bámulok. A ház előtt kibontották a gázvezetékét, keresztbe-kasul felástak mindent, aztán hevenyészve visszatúrták a földet, s a munkások „levonultak”. Napokig lépdeltünk a sárban, később az egyre jobban mélyülő árokban. Eltelt egy hét, eltelt kettő: kezdtük megszokni, hogy dimbes-dombos hegyvidékké alakult át az utca. Aztán megállt a sarkon egy teherautó, nagy kupac homok került a járdaszélre, most már azt is kerülgetni kellett. Esni kezdett az eső, sáros homok borította az egész utcát. A laposodó bucka tetején ott árválkodott néhány terelőkorlát, egymásra dobált petróleumlámpa, törött nyelű csákány.

Földbe vágott ásó nyelén, mint szakadt vitorla, kopott munkáskabát.

Kerülgettük az árkot, a homokbuckát, a terelőkorlátokat, a sarat – bölcsen mosolyogva azzal vigasztaltuk magunk: nekünk még mindig jobb, mint azoknak, akik a Szent István körúton, a Margit körúton, az Alkotás utcában laknak; tapasztalataim szerint ott van mostanában a legnagyobb felfordulás a fővárosban.

Aztán csodák csodája, egy reggel megjelent három ember, lepakoltak, egy kapualjban elrendezkedtek, berendezkedtek, és dolgozni kezdtek. Illetve – ezt bámultam az ablakból – az egyik ember elkezdett dolgozni, a másik kettő meg nézte, és – keresem a megfelelő kifejezést, mert azt az ígét, amely pontosan kifejezi a történeteket, itt és most nem használhatom –, szóval a két nem dolgozó dolgozó azzal szórakozott, hogy a harmadik, a dolgozó dolgozó munkájára megjegyzéseket tett. *Bírod még, öreg? Megszakadsz, ha ennyire igyekszel! Neked prémiumot ígért a főnök?* – mindezt színes-zaftos jelzők és egyhangúan ismételt, felesleges kötőszavak társaságában.

Az öreg néha mordult egyet, amúgy csendben dolgozott. Döngölte a földet, lapátolt, összesöpörte a szerteszóródott homokot. Egmaga nagyobb árokrészt fedett be, mint a két másik. Estére elkészültek, másnap jöttek az aszfaltozók, tíz perc alatt végeztek, eltűnt az árok, az utca lakói birtokba vehették az új járdát.

Három nap múlva már látszott: baj van. A járda egyik fele, az új aszfalt lassan, de biztosan süllyedt, töredezett, mállott. Nem az egész, csak az a része, ahol a két ifjú ember lapátolgatta az árokba a földet.

Eltelt egy hét, eltelt kettő: az újraaszfaltozott járda egyik fele vagy harminc centit süllyedt, a flaszter darabokban; az időjárástól függően hol sárban, hol homoktengerben közlekedünk.

Három ember dolgozott itt. Ahol az öreg lapátolt, szilárd a burkolat. Ahol a másik kettő: sár, homok, hegehupa.

Emlékszem, azon a napon – fölugrálva íróasztalomtól – nagyon sokszor mentem az ablakhoz, néztem, ahogy pontos, kimért mozdulatokkal dolgozott az öreg. Dolgozott: rendet tett a világ egy parányi szögletében. Néztem, ahogy szótlánul lapátolt, ahogy elengedte füle mellett kollégái röhögésbe burkolt gorombáskodásait, ahogy időnként megállt, és felmérte: mennyi van még hátra. Dolgozott: maga szabott magának mértéket, függetlenül attól, hogy – feltételezem – fizetéskor mindhármojuk borítékjában ugyanannyi bankó lapult.

Az öreg dolgozott, rendet akart teremteni, és rendet teremtett a világ egy parányi szögletében.

Hogy mit gondolt közben – nem tudom. Biztos kevesli ő is a pénzt, amit munkájáért odavetnek neki, biztos nehezen él, családi gondok gyötrik, talán beteg a felesége, talán amikor este, otthon, törött lábú karosszékében ülve nézi a tévét, üvegből kortyolgatva az olcsó sört, dörzsölgetve fájós lábát, eszébe jut a másnap reggel, és arra gondol: mi a fenének mindennap robotolni? Néha biztos elveszti a türelmét, káromkodik, felpofozza ok nélkül a gyereket, szítja a gazember politikusokat, megissza az összes sört, amit otthon talál, s aztán dühödt-rosszkedvűen elballag a sarki kocsmába inni, fecsegni a haverokkal...

Álltam az ablakban, bámultam.

Állok az ablakban, bámulok. Sajnos, a mi utcánknak is csak egy egészen kicsi szakasza járható bokatörés nélkül.

Szigethy Gábor